

Recep, motosikleti üzerinde dağıtım merkezine doğru yol alıyordu. Başı ağrıyordu. Kafasındaki sert plastikten yapılmış dar kask, başının ağrısını daha da artırıyordu. “Trafik ne kadar da yoğun” diye düşündü. Gerçekten de trafik, günün bu saatinde çok yoğundu. Neyse ki Recep’in motosikleti vardı. Bu sebeple trafik sıkıştığında aralardan sıyrılması oldukça kolaydı. Adım adım ilerleyen trafiğe aldırmadan aralardan sıyrıla sıyrıla ilerliyordu.□

Büyük bir hengâmenin içinden sıyrılarak dağıtım merkezine vardı. Kaskını çıkardı, kapıdan içeri girdi ve iş hanının hemen ilk katında bulunan merkezin kapısını çaldı. Kapıyı temizlik işlerini yapan kadın açtı. Recep, kuru bir “Günaydın” ile kadını selamladı ve çabuk adımlarla içeri geçti. İçeride Recep gibi moto-kurye olan arkadaşları arasında koyu bir sohbet devam ediyordu. İçlerinden biri:□

-“Oo Recep bey, erkencisiniz bugün, trafiğe mi takıldınız yoksa...” dedi ve gevrek bir kahkaha patlattı.□

Recep cevap vermedi. Dağıtım yapacağı adresleri almak için dağıtım organizasyonundan sorumlu görevlinin odasına gitti. Hiçbir şey söylemeden gün içinde dağıtım yapacağı adreslerin yazılı olduğu kâğıdı, diğer kâğıtlar arasından çekip çıkardı ve tekrar arkadaşlarının bulunduğu odaya geçti.□

-“Fener ile Beşiktaş UEFA’dan mahrumiyet cezası almış. Böyle işin anasını satayım. Sen kendi işini çözmezsen, gelir bir başkası çözer kardeşim. Bu işler böyledir. “ dedi bir arkadaşı. Bir başkası:□

-“Haklısın Mahmut. Sen onu bunu bırak da, memleket karışık. Her yerde aynı dert var. Bak gene Taksim’de yürüyüş olmuş. Amerika açıklama yapmış, iç işlerinize tabii ki karışırız diye. Keşke sadece futbolda karışsalar.” diye karşılık verdi. Bu sırada Recep elindeki kâğıda bakıp izleyeceği yolu aklından geçiriyordu. Çok fazla iş yoktu. Sadece üç adres vardı kâğıdın üzerinde. Arkadaşlarına dönüp:□

-“Hadi herkese kolay gelsin arkadaşlar.” dedi ve ilk adrese gitmek için merkezden ayrıldı.□

*****□

Recep'in gideceği ilk adres, dağıtım merkezine yakındı. Adres, Gayrettepe'de ofisi bulunan bir muhasebeciye aitti. Motor tok bir gürültüyle çalıştı. Recep gazı kökledi ve hızla Gayrettepe'deki muhasebe bürosuna doğru yol almaya başladı. Baş ağrısı hala devam ediyordu. Aklına getirmemeye çalıştıkça ağrı daha da fazla artıyordu. İlaç almayı düşündü ama yanında ilacı yoktu. Yola konsantre olmalıydı. Belki o zaman ağrı hafiflerdi.

Trafik oldukça yoğundu. Recep, baş ağrısı ve aklında milyonlarca düşünce ile Gayrettepe'deki muhasebecinin bürosuna vardı. Kapıyı çaldı. Kapıyı muhasebecinin asistanı açtı.□

-“Buyurun, kime bakmıştınız?” dedi genç asistan kız.□

-“Ben kuryeyim, götürülecek bir evrak varmış sanırım.” dedi Recep.□

-“Siz bir dakika bekleyin, bir şey ister misiniz içecek, çay, su?” diye karşılık verdi asistan kız.□

Recep, bir bardak su istedi. Asistan kız bir bardak su getirdi ve Recep'e uzattı. Genç adam suyu bir dikişte içti. Teşekkür edecek gibi oldu ama sesi çıkmadı. Bir yandan da ofisi inceliyordu. Etrafta içinde ne olduğunu bilmediği onlarca klasör vardı. İyi döşenmiş bir yerdi. Herhalde oldukça iyi kazanıyordu muhasebeci. Recep asistan kıza:□

-“Bu iş iyi para getiriyordur herhalde.” dedi. Kız çok fazla umursamaz bir bakışla “Evet hayli fazla kazandırıyor.” dedi ve tebessüm etti. Recep, su için kıza teşekkür ederek bürodan ayrıldı. Kızdan aldığı zarfın gideceği adres Beşiktaş tarafında bir oto galerisiydi. Recep yeniden motoruna atladı ve gazı kökledi. Kısa süre içinde oto galerisine vardı. Kapıdan girer girmez muhteşem lüks otomobilleri gördü ve iç geçirdi. Verdiği tüm emeklere rağmen bir ayda kazandığı parayı düşündü. Hemen ileride gördüğü kırmızı İtalyan yapımı spor arabayı almak için hiç harcamadan ne kadar para biriktirmesi gerektiğini hesaplamaya çalıştı. Hesabın içinden çıkamıyordu. Çok sene demekti bu kadar para. İnsanların nasıl bu kadar zengin olabildiğine anlam veremiyordu.□

Genç adam, zarfı teslim etti ve kâğıtta yazılı olan ikinci adrese doğru yol almaya başladı. Adres, bir sigorta şirketine aitti. Bir müşteriye ait sigorta poliçesi sahibine ulaştırılacaktı. Recep, sigorta şirketine girdi. Görevliye zoraki bir “Merhaba” dedi ve zarfı alıp dışarı çıktı. İnsanların sahip olmadıkları bir geleceği nasıl teminat altına almaya çalıştıklarını düşündü. Buna anlam veremiyordu bir türlü. Sonuçta kader kederdi. Olacak olanın önüne geçmek mümkün değildi.□

Recep zarfın üzerinde yazan adrese baktı. Poliçe, Tarabya'da bir adrese gidecekti. Motorunu gazladı ve kâğıdın üzerinde yazılı olan adrese doğru yollandı. Adrese vardığında genç adamın gözleri kamaştı. Koskoca bir yol yalısı tüm heybetiyle önünde uzanıyordu. Motorunu kenara park etti, kaskını çıkardı ve kapıyı çaldı. İçeriden oldukça yapılı bir adam çıktı:□

-“Ne oldu, ne istiyorsunuz? Kimsiniz?” dedi yapılı adam. Recep, onun güvenlik görevlisi olduğunu hemen anladı.□

-“Burada yaşayan Süleyman Bey için bir sigorta poliçesi vardı, kendisine onu teslim etmem gerekiyor.” diye karşılık verdi.□

-“İçeriye giremezsin, Süleyman Bey’in kesin emri var. Bana teslim et poliçeyi, ben Süleyman Bey’e iletirim.” dedi güvenlik görevlisi sinirli bir şekilde.□

Recep fazla ısrar etmedi, güvenlik görevlisine zarfı uzattı. Adam hiçbir şey olmamış gibi arkasını döndü, kapıdan içeri girdi ve kapıyı Recep’in suratına kapattı. Recep bu duruma biraz içerlemişti. Yolun karşısına, motorunun yanına gitti ve yüksek duvarların üstünden beyaz boyalı çatı katı görülen yalıya baktı. “Kim bilir kaç paradır burası” diye düşündü. İnsanlar ne kadar da çok lüks içinde yaşıyorlardı. “Vay anasını.” dedi kendi kendine ve motoruna atlayıp bir sonraki adrese doğru yola koyuldu.□

Sonraki adres Levent’teydi. Recep, yol boyunca gördüğü türlü zenginlikleri düşündü. Hayatı bir motor tepesinde geçiyordu. Bazı insanlar ne kadar da şanslıydı. Bunda da bir hayır vardır dedi ve kendini yola ve bir sonraki hedefine kaptırdı.□

Kurye Levent’teki iki katlı müstakil eve vardı ve kapıyı çaldı. Kapı açılmıyordu. Evde kimse yok gibiydi. Recep, kapıyı bir kez daha çaldı. Bir süre sonra kapı açıldı. Kapıyı açan, yürümeye dahi hali olmayan çok yaşlı bir adamdı. Yaşlı adam kapıyı açar açmaz:□

-“Hoş geldin evladım. Sanırım sen kuryesin. Bu elimdeki zarfı üzerinde yazılı adrese götür. İçinde benim için çok önemli bir belge var. Sakın ola kaybetme ve başkaları görmesin bu belgeyi.” dedi.□

-“Tamam amca, sen merak etme. Üzerinde yazan adrese sağ salim teslim ederim bu zarfı.” dedi genç adam ve tekrar yola koyuldu. Adres oldukça yakın bir yerdeydi. Levent’te bir rezidans binasıydı. Gidecek fazla bir yol yoktu ama Recep’in içi içini yemeye başlamıştı. Sırtındaki çantada bulunan zarfın içinde bu kadar önemli ne olabilirdi? Yaşlı adam neden “Bu belgeyi kimse görmesin” demişti? Bu zarfın içinde ne olduğunu görmeliyim diye düşündü kurye.□

Yolu üstünde bir kırtasiye buldu. Aynı boyutta ve renkte bir zarf ile adresin yazıldığı kalemin renginde bir kalem aldı. Heyecanla zarfı açtı. İçinde bir mektup olduğunu gördü. Mektubu okumaya başladı:□

“Sevgili oğlum,□

Bu mektubu yazarken çok düşündüm. Biliyorsun, benim ömrüm artık bitmek üzere. Miadım çoktan doldu, uzatmaları yaşıyorum artık. Bu zamana kadar kız kardeşin Aysu ve senin için yaşadım. Sizin için çalıştım ve çok şükür bugünlere kadar geldik hep beraber. Gençliğimde işim nedeniyle sana ve kardeşine yeterince vakit ayıramadım. Bunun farkındayım. Ama aklımda hep siz vardınız, hep sizin daha iyi bir yaşama sahip olmanız

İçin çalıştım. Siz belki bilmiyorsunuz ama ben sizi hep çok sevdim.□

Annenizin ölümünden sonra çok fazla içime kapandım. Sizler yuvadan uçup gittiniz, ben tek başıma burada yaşam mücadelesi verdim. Bu bir serzeniş değil, elbette hepinizin bir kurulu düzeni var. Bunun da farkındayım. O yüzden kimseye kabahat bulduğum yok. Geçmişte size yaptığım kötülüklerin, size karşı ilgisizliğimin cezasını yalnızlıkla çekiyorum.□

Esas mesele şu ki: Geçen gün avukatım Rıfat Bey ile görüştüm. Vasiyetimi hazırlamak için ondan yardım istedim. Lafı fazla uzatmayacağım. Mal varlığımın tamamını Kanserli Çocuklar Vakfı'na bağışlıyorum. Kız kardeşinin de senin de paraya ihtiyacınız yok. Bu kararım sizi pek mutlu etmeyebilir ama bu kararı vermeden önce çok düşündüm. Dünyadan göçüp gittikten sonra hayırlı bir iş yapmak istiyorum. İş hayatım boyunca çok kişinin hakkını yedim ve ahını aldım. Ruhum ancak bu şekilde huzur bulabilir. Beni lütfen affet.□

Seni ve kız kardeşini her zaman çok seven baban.”□

Mektubu okuyan Recep, zarfı kapattı, üzerine adresi yeniden yazdı ve yola koyuldu. Yakındaki rezidansa girdi, güvenlik görevlisine zarfın üzerine yazılı adrese bir evrak getirdiğini söyledi. Asansöre bindi ve zarf üzerinde yazılı dairenin kapısına geldi. Kapıyı çaldı. Kapıyı orta yaşlı bir adam açtı.□

-“Zarf kimden geliyor?” diye sordu adam.□

-“İsmi bilmiyorum ama yaşlı bir adam gönderdi, gönderici için zarf üzerinde bir bilgi yok.” diye yanıtladı kurye.□

-“Kesin bizim moruktandır. Beni mirasından mahrum bırakacağını söyleyip duruyordu. Kesin dediğini yaptı.”□

Recep bunun üzerine biraz utanç duydu. Zarfı açıp içindeki mektubu okumuştur. Adam, Recep'e teşekkür etti zarfı açtı ve:□

-“Bir tek öleceğim günü bilmiyorum. Al işte mirastan mahrum bırakmış bizi.” dedi. Recep böyle bir durum karşısında ne diyeceğini bilemeden kuru bir “Geçmiş olsun efendim.” diyebildi. Adam cebinden yüz tl çıkardı ve Recep'e uzattı.□

-“Neyse genç adam, sen al şu parayı. Ee görüyorsun ya, bu devirde babana bile güvenmeyeceksin.” dedi. Recep bir anda canlandı ve parayı alarak:□

-“Haklısınız efendim, çok teşekkür ederim. İyi günler.” dedi.□

*******□**

Vakit akşam olmuştu. Recep, ekstradan aldığı yüz liranın heyecanı ile düşüncelere daldı. Tam yüz liraydı cebindeki para, bir aylık maaşının onda biri demekti bu yüz lira.

Belki bu parayla bahis oynayabilir, parayı daha da artırabilirdi. Bu ekstra paranın üzerine bir sigara iyi giderdi. Cebinden paketi çıkardı fakat paket boştu. Yakınlarda bir büfe aradı. Hemen yolun karşısındaki büfeden bir sigara almak için büfenin olduğu yere doğru seğırtti. Büfeciye:

-“Bir paket Camel sigarası verir misin abi?” dedi ve az önce bahşış olarak aldığı yüz lirayı büfeciye doğru uzattı.

Büfeci Recep’in cebinden çıkardığı gıcır gıcır yüz liraya şöyle bir baktı ve:

-“Kusura bakma kardeş ama bu para sahte.” dedi.

-“Olur mu abi, daha yeni aldım bu parayı. Aldığım adam güvenilir birine benziyordu. Sahte olma olasılığı sıfır.” diye karşı çıktı Recep.

-“Kardeş ben onu bunu bilmem, bu parayı alamam ben.” diye yanıtladı Recep’i büfeci. Bunun üzerine Recep cebinden başka bir para çıkardı ve büfeciye uzattı. Büfeci sigarayı verdi. Recep büfeciye hayırlı işler diledi, tam arkasını dönmüşken büfeci Recep’in arkasından seslendi:

-“Kusura bakma kardeşim ama bu devirde babana bile güvenmeyeceksin.” dedi gülerek. Büfecinin yanıldığını düşünen Recep gülümsedi ve başıyla “haklısın” der gibi bir işaret yaptı. O yüz lira gerçek olmalıydı. Bunu kanıtlayacaktı.

Genç adam hemen biraz ilerideki bir atm cihazına doğru yöneldi. Paranın sahte olup olmadığını böylece anlayacaktı. Atm cihazına kartını yerleştirdi, şifresini girdi ve para yatırma tuşuna bastı. Atm’nin para yatırma bölmesi açıldı ve Recep bahşış olarak aldığı yüz lirayı bölmeye yerleştirerek beklemeye başladı. Atm üzerinde “Üzgünüz, para tanımlama işlemi başarısız.” ibaresini gördü ama yılmadı, defalarca parayı bölmeye koydu ve bekledi. Sonuç değişmedi. En sonunda pes etmişti. O kadar zengin bir adamdan sahte para çıksın, olacak iş değildi ama olmuştu işte. Recep başında yine sert bir ağrı hissetti. Sanki onlarca bıçak saplanıyordu beynine. Atm parayı son kez dışarı attığında yüz lirayı aldı ve yırtıp yere attı. Kendi kendine:

-“Bu devirde babana bile güvenmeyeceksin.” dedi. “Babana bile güvenmeyeceksin.”

Babana Bile Güvenme-İlkay Gürçay Hüsmüllü

Editörden tarafından yazıldı.

Pazar, 21 Temmuz 2013 21:30 -

İlkay Gürçay Hüsmüllü □